

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przewidzianej w prawie krajowym utraty obywatelstwa *ex lege* – a co za tym idzie utraty statusu obywatela Unii – należy uwzględnić go w ramach oceny proporcjonalności w konkretnym przypadku w świetle zasad określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie C-221/17, Tjebbes i in. ⁽¹⁾, i może on stać na przeszkodzie utracie obywatelstwa, jeżeli obywatel ponownie uzyskał swoje wcześniejsze obywatelstwo na mocy oświadczenia o jego ponownym przyjęciu, a grożąca mu utrata statusu obywatela Unii ma istotne skutki dla jego życia rodzinnego i zawodowego?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2019:189.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 18 lutego 2021 r. – HJ

(Sprawa C-101/21)

(2021/C 148/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HJ

Strona przeciwna: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 w związku z art. 12 lit. a) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE ⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy sprzeciwia się takiemu orzecznictwu sądów krajowych, że dyrektor spółki handlowej nie jest uznawany za „pracownika” na cele zaspokojenia roszczeń z tytułu wynagrodzenia zgodnie z dyrektywą 2008/94/WE wyłącznie z tego powodu, że dyrektor jako pracownik jest jednocześnie członkiem organu statutowego tej spółki handlowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (Republika Czeska) w dniu 19 lutego 2021 r. – RegioJet a. s. / České dráhy a.s.

(Sprawa C-104/21)

(2021/C 148/12)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RegioJet a. s.

Strona przeciwna: České dráhy a.s.

Pytania prejudycjalne

1) Czy nośniki informacji, które zawierają informacje dla pasażerów w postaci papierowej i które znajdują się na terenie stacji kolejowych, są obiektami infrastruktury usługowej w rozumieniu art. 3 pkt 11 dyrektywy 2012/34 ⁽¹⁾?

- 2) Czy zgodnie z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dyrektywa 2012/34 wiąże České dráhy a. s. jako państwo w szerszym znaczeniu? Czy jednostki mogą powoływać się wobec spółki České dráhy a. s. na bezpośredni skutek dyrektywy odmiennie transponowanej lub nietransponowanej do prawa krajowego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/EU 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (Dz.U. 2012, L 343, s. 32).

**Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-189/19, Maena Haikal /
Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 lutego 2021 r. przez Maena Haikala**

(Sprawa C-113/21 P)

(2021/C 148/13)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maena Haikal (przedstawiciel: adwokat S. Koev)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Przyjęcie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna w całości, a także uznanie za zasadne wszystkich przedstawionych w niej zarzutów;
- Stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie Sądu podlega uchyleniu w całości;
- Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części, w której środki te dotyczą Maena Haikala;
- Stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 (¹) z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 (²) w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w części, w której środki te dotyczą Maena Haikala;
- Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części, w której dotyczy ona Maena Haikala;
- Stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/798 (³) z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w części, w której dotyczy ono Maena Haikala;
- Obciążenie Rady Unii Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą, wydatkami, honorariami i pozostałymi kosztami związanymi z obroną strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

1. Błąd przy stosowaniu prawa przez Sąd, ponieważ przyjął on, że Rada prawidłowo zastosowała domniemanie, iż skarżący jest znanym biznesmenem, prowadzącym działalność w Syrii – mając na względzie, że wspomniane domniemanie jest pozbawione podstawy prawnej i nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego w prawie celu.
2. Naruszenie zasady proporcjonalności – art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.